

Én úgy szeretném mindhárom gyerekemet!

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 1. szám, 2019. január 4.

Az első gyerekemet, aki tizenkilenc évesen, egy szemérmes szeretés első éjszakáján fogant volna, nagyanyámék nyikorgós nagyágyában, elsőéves egyetemistaként. Úgy szeretném, hogy akkor vesztettem el a szüzességemet, és semmit nem tudtam a testemről. Szeretném a diákkedvezményesen, vékonyan, öt év diabétesztartam után szövődménymentesen és könnyedén kihordott terhességemet, amit akkor még nem volt bűn terhességnek hívni. Úgy szeretném a három város közötti folytonos szukis ingázásokat, mert hol egyik, hol másik anyósnál, hol a saját városunkban kellett lenni, amit a gyerek apja nem is szeretett, de ott volt a saját lakás, hát ott kellett boldognak lennünk. Szeretném, hogy kétségbe voltam esve és nem értettem semmit, és a gyerek apját is alig-alig ismertem, de az érzés, ami anno, ritkás találkozásaink alkalmával belém akadt, még jó ideig kapaszkodott a szívembe. Szeretném a miskolci hétvégéket a szüleimnél a négyajtós átmeneti szobánkban, amelynek valamelyik ajtaja mindig ránk nyitódott, és ilyenkor fogösszeszorítva káromkodtunk, pedig a gyerek előtt nem kellett volna.